

Arrest

nr. 320 196 van 17 januari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 6 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat V. CHRISTIAENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren in Baro, in het district Rodat, provincie Nangarhar, waar u tot aan uw vertrek verbleef. U hebt 5 broers en 1 zus. U bent niet naar school gegaan.

Op een dag, toen uw vader aan het werken was op zijn velden, werd hij aangesproken door talibanleden. De taliban zeiden hierbij dat zijn oudste twee zonen oud genoeg waren om zich aan te sluiten en dat ze moesten meevechten tegen ongelovigen en vreemdelingen. Ze gaven op dat moment een dreigbrief mee. Na drie à vier weken volgde er een tweede dreigbrief, die in de gastenkamer werd gegooid. Na overleg tussen uw vader en uw maternale oom, werd er besloten niets te doen en zeiden ze dat ze die brief niet serieus namen.

Vijf dagen na de tweede brief werd er een bom gegooid in de gastenkamer, waarbij uw vader stierf en u en uw jongste broer verwond zijn geraakt. U en uw broer verbleven één week in het ziekenhuis in Jalalabad en hierna nog drie à vijf dagen in het huis van uw maternale oom die besloot dat jullie het land moesten verlaten.

Nadat uw maternale oom uw reis regelde, hebben u en uw broer Afghanistan verlaten in de eerste helft van 2020. In Turkije bent u uw broer kwijtgeraakt, die u tot op heden nog niet hebt teruggevonden. U reisde naar België dat u bereikte op 18 of 19 oktober 2021. Een paar dagen later, op 21 oktober diende u een verzoek om internationale bescherming in.

In december 2022 werd uw 13-jarige broer, F., verkracht door onbekenden toen hij onderweg was van Baro Kala naar Koza Kala. Toen hij aan zijn aanvallers zei dat hij hen kende om hen af te schrikken, werd hij door hen met een geweer beschoten.

Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw taskara, uw broers hun taskara's, foto's van uzelf in het ziekenhuis, foto's van uw broer F. in het ziekenhuis, en foto's van uw andere broer A. in het ziekenhuis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gedood vreest te worden door de taliban. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken omwille verschillende redenen.

In de eerste plaats vallen uw verklaringen over de rekrutering van u en uw broer, H., moeilijk in overeenstemming brengen met uw verklaringen over de algemene manier van werken van de taliban in uw regio en evenmin met de informatie waarover het CGVS beschikt. U beschrijft dat de taliban rekruteren op basis van hun noden en dit met dwang opleggen aan de lokale bevolking (NPO, p.10). Eerst wordt er aan mensen gevraagd om zich aan te sluiten. Wanneer iemand dit weigert, krijgt die een dreigbrief. Hierna kan er nog een brief volgen. Als de persoon nog steeds weigert, volgt er een bom of een mijn (NPO, p.10). U verklaart over deze werkwijze dat dit normaal gedrag was voor de taliban en dat iedereen wist van deze manier van werken (NPO, p.13). Ook verklaart u dat het mogelijk is dat als iemand weigert op de eisen van de taliban in te gaan, wanneer die dat een eerste keer gevraagd wordt, dat die persoon meteen wordt vermoord (NPO, p.13). Over de rol van de dorpsouderen in verband met rekrutering zegt u dat deze onbestaand is, aangezien het iets boven hun macht is (NPO, p.10).

Uit informatie beschikbaar op het CGVS (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistanrecruitment.pdf>, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf>) blijkt echter dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto

aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Verder maken uw verklaringen over de manier waarop uw familie reageerde op de herhaalde rekruteringspogingen van de taliban allerm minst een aannemelijke indruk. Zo is het opvallend te noemen dat u verklaart dat uw vader heel duidelijk tegen de taliban heeft gezegd dat hij niet van plan was zijn zonen te sturen toen hij door hen werd aangesproken op zijn velden (NPO, p.16). Dat uw vader hun vraag simpelweg afwees en dat deze daad van verzet toen ongestraft is gebleven, komt allerm minst plausibel over. Dit strookt immers niet met het beeld dat u zelf hebt gecreëerd van de taliban, namelijk dat ze genadeloos zijn en met veel geweld optreden. En dat het zelfs kan voorvallen dat ze mensen die weigeren om op hun eisen in te gaan direct vermoorden (NPO, p.13). Dat uw vader in die context vlakaf zou weigeren om u en uw broer naar de taliban te sturen toen ze dat eisten en dat de taliban daar niet verder op reageerden buiten het meegeven van een dreigbrief, is gelet op die context geenszins aannemelijk.

Er dient ook te worden opgemerkt dat het gedrag van u en uw familie na het ontvangen van de tweede dreigbrief opvallend te noemen is. U zei immers dat uw vader en oom de tweede brief niet serieus namen en dat ze redeneerden dat de taliban misschien niets zouden doen (NPO, p.12). Dit is opvallend, aangezien u op een ander moment in het persoonlijk onderhoud meerdere keren zei dat na de brieven een mijn of bom zou volgen aangezien dit normaal gedrag was van de taliban en dat iedereen dit wist (NPO, p.13). Toen hier even later dieper op werd ingegaan en u opnieuw werd gevraagd of u die tweede brief serieus nam, wijzigde u uw verklaringen en zei u dat jullie bezorgd waren en dat u ze zeker serieus nam (NPO, p.14). Geconfronteerd met het feit dat u eerder had verklaard de brief niet serieus te nemen en dat dit opmerkelijk is gelet op uw verklaringen over de algemeen bekende manier van werken van de taliban in uw regio, zei u dat u dit inderdaad had gezegd en dat de reden hiervoor is dat u en uw familie geschokt waren (NPO, p.14). Dit is echter geen bevredigende uitleg aangezien het geen duidelijkheid schept. Wat later zegt u dan dat de eerste brief niet zo serieus was, maar de tweede wel (NPO, p.16). Ook voegt u er op een ander moment tijdens het persoonlijk onderhoud plots aan toe dat er misschien een derde brief zou volgen en u dan wel iets zou doen (NPO, p.14). Waarom er een derde brief zou volgen is niet duidelijk en verklaart bovendien niet waarom u en uw familie dachten dat de taliban misschien niets zouden doen. U was voordien namelijk heel erg duidelijk in het beschrijven van de werkwijze van de taliban: eerst dreigbrieven, erna een bom of mijn (NPO, p.11; NPO, p.13). U zei hierbij zelfs dat het altijd in die volgorde gaat (NPO, p.11). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit bij u niet het geval zou zijn. En dus is het op zijn minst vreemd te noemen dat u en uw familie na de tweede brief geen actie hebben ondernomen. Verder doet de vaststelling dat u inconsistente verklaringen aflegt over de reactie van u en uw familie na de benaderingen door de taliban afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen met de taliban.

Verder is het opmerkelijk dat u niet weet wat er exact in de dreigbrieven staat (NPO, p.11). U zei dat u en uw vader niet kunnen lezen en dus aan de imam van de moskee hebben gevraagd om het voor te lezen (NPO, p.14). U zei tevens dat de eerste brief niet zo serieus was, maar de tweede wel (NPO, p.16). In de eerste zou staan: "uw zonen moeten zich aansluiten" en in de tweede: "jullie moeten naar de commissie gaan" (NPO, p.16). Ook zegt u gehoord te hebben dat niemand zijn naam er in staat en dat u niet persoonlijk wordt vermeld (NPO, p.16). Na vertaling blijkt echter dat u wel degelijk persoonlijk wordt vernoemd in de eerste brief, ondanks u zei van niet. Ook wordt uw broer nergens vernoemd, terwijl u zei dat de taliban toen zowel u als uw broer wilden rekruteren. Verder wordt er nergens in de brieven iets gezegd over rekrutering. Enkel dat u en uw vader zich moesten aanmelden bij de militaire commissie van het district Rodat. U weet dus niet alleen niet goed wat er in die brieven staat, wat u dan wel weet is ook nog eens fout. Gevraagd naar de reden waarom u niet exact weet wat er in die brieven staat en waarom u niet aan iemand hebt gevraagd om dit te vertalen, zei u dat de brieven heel vertrouwelijk zijn (NPO, p.16). Deze verklaring volstaat echter geenszins om uw gebrekkige en foutieve kennis over die brieven te verschonen. Aangezien de brieven het bewijs zijn van uw problemen met de taliban, is het onbegrijpelijk dat u zich hierover niet hebt geïnformeerd. Dit getuigt van een gebrek aan interesse en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Daarbovenop komt ook dat uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en dat aan uw dossier is toegevoegd blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Verder kunnen ook vragen gesteld worden bij de manier waarop de taliban tewerk gingen toen duidelijk werd dat u en uw broer niet vrijwillig zouden ingaan op hun vraag om jullie bij hen aan te sluiten. Zo is het opmerkelijk dat de taliban jullie, hun potentiële nieuwe strijders, meteen proberen te vermoorden met een mijn of een bom nadat jullie hun verzoeken hadden genegeerd, in plaats van jullie op een gewapende manier mee te nemen. Deze aanpak is op zijn minst contraproductief. Zelf zei u dat de taliban tevredener zijn met een persoon dan met bijvoorbeeld geld, aangezien ze die persoon dan voor verschillende taken kunnen gebruiken (NPO, p.14). Geconfronteerd met deze onlogische aanpak, zei u dat ze gewoon terreur wilden verspreiden en hun macht wilden tonen (NPO, p.17). Dit is echter geen bevredigende uitleg en strookt bovendien niet met de door u verklaarde nood aan strijders bij de taliban.

Ten laatste is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat u niet weet of de taliban na uw vertrek nog zijn komen vragen naar u of uw broer (NPO, p.16). Wanneer u werd gevraagd of u de vraag had gesteld aan iemand in Afghanistan, antwoordde u eerst twee keer naast de kwestie, om dan uiteindelijk toe te geven dat u dit niet had gedaan (NPO, p.16). Dit is opvallend, zeker omdat u toch een keer per maand contact hebt met uw oom en moeder (NPO, p.7). Van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat u naliet dit te doen getuigt opnieuw van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging. Daarbij is het opvallend dat, toen u met bovenstaande vaststelling werd geconfronteerd, u allerm minst coherente verklaringen aflegde. Eerst zegt u dat iedereen weet dat u en uw broer verwond zijn geraakt en uw vader is vermoord, dus dat de taliban waarschijnlijk niet meer zal zoeken naar jullie (NPO, p.16). Hierna zegt u dat het zeer geweten is dat als de taliban een probleem hebben met een familie dat ze hen meestal niet gerust laten. Dat ze hen zelfs achterna gaan om zo wraak te kunnen nemen (NPO, p.16). Deze wisselende verklaringen doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Verder kan het CGVS concluderen dat er voor u geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade voortvloeit uit de recente verkrachting van uw broer F. in de laatste maand van 2022 (NPO, p.7). Gevraagd of u problemen zou hebben bij terugkeer omwille van wat er gebeurd is met uw broer, zei u dat het zeker pijnlijk zou zijn en dat het wordt gezien als een grote schande in Afghanistan. Volgens u kan de familie in dergelijke gevallen meestal geen vredevol leven meer hebben, ze kunnen niet meer naar bijeenkomsten gaan en er wordt niet meer tegen hen gepraat (NPO, p.17). Uw verklaringen hierover zijn evenwel volledig hypothetisch. Op de vraag wie er op de hoogte is van de verkrachting, antwoordde u uw moeder en uw maternale oom (NPO, p.17). U zei hier ook bij dat ze het geheim proberen houden, maar dat u denkt dat de burens het wel weten (NPO, p.17). Gevraagd naar de reden waarom u denkt dat de burens hiervan op de hoogte zijn, antwoordde u dat het dorp waar het gebeurd is niet groot is en dat mensen snel zo een ding te weten komen (NPO, p.17). U zei hierbij ook dat de verkrachting iets groots was en dat het niet verborgen kan gehouden worden (NPO, p.17). U kon echter niet hard maken dat andere hiervan op de hoogte waren, aangezien u hierover enkel speculeerde. Zo zei u dat er waarschijnlijk wel mensen in het ziekenhuis uw broer hadden gezien toen hij naar daar werd gebracht voor behandeling en dat het voor u duidelijk is dat mensen dit te weten zijn gekomen, maar kon u daar voor de rest niets over zeggen (NPO, p.17). Uit uw verklaringen blijkt ook nergens dat dit incident met uw broer, zo hier al geloof aan kan worden gehecht, tot concrete gevolgen heeft geleid voor uw overige familieleden. U hebt bijgevolg niet aannemelijk kunnen maken dat u bij terugkeer als gevolg daarvan een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Daarbij moet tevens worden opgemerkt dat hoewel uw broer na de door u verklaarde verkrachting werd opgenomen in het ziekenhuis, u tot op heden geen enkel medisch document hebt voorgelegd ter staving van die opname of dat incident. Dit werd u nochtans uitdrukkelijk gevraagd (NPO, p.17-18). In verband met de foto's van uw broer F., moet erop gewezen worden dat op basis van deze foto's op geen enkele manier kan worden vastgesteld op welke manier de persoon op de foto de afgebeelde verwonding zou hebben opgelopen. Bovendien kan aan privé-foto's geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

De overige door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw taskara en die van uw broers bevatten enkel jullie identiteitsgegevens en worden niet meteen betwist. Er moet op worden gewezen dat op basis van de foto's in het ziekenhuis van u en uw broer, A. B., op geen enkele manier kan worden vastgesteld hoe u en uw broer de verwondingen die zichtbaar zijn op de foto's hebben opgelopen. Documenten hebben louter een ondersteunende functie en kunnen enkel geloofwaardige verklaringen kracht bijzetten. Echter, in uw geval werd hierboven vastgesteld dat uw verklaringen over uw voorgehouden problemen met de taliban geenszins geloofwaardig zijn. Verder moet erop gewezen worden dat u tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf te beschikken over documenten in verband met de ziekenhuisopnames van u en uw broer A. B. (NPO, p.15). Hoewel u zei dat u deze documenten zou overmaken aan het CGVS (NPO, p.15), heeft het CGVS tot op heden geen documenten ontvangen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde

van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg

of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance

Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 6 november 2024 heeft de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
- EUAA "COI Query Afghanistan -Major legislative, security-related and humanitarian developments", 2 februari 2024.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van:

- art. 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951;
- art. 48/2 en 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht".

3.2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3. Beoordeling

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In de bestreden beslissing wordt uitvoerig gemotiveerd waarom geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, die verklaarde te worden vervolgd door de taliban omdat hij en zijn broer niet waren ingegaan op hun rekruteringsseis, en omdat zijn jongere broer werd verkracht hetgeen een schande voor de hele familie zou betekenen.

Verzoeker stelt daar het volgende tegenover:

*“Verweerster stelt in eerste instantie dat de verklaringen over de rekrutering van verzoeker en zijn broer H. moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met de gebruikelijke werkwijze van de Taliban. De Taliban zou namelijk zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering.
Antwoord: het is perfect mogelijk dat de Taliban meestal strijders ronselt in de vrijwilligheid. Echter, zoals het CGVS ook zelf aangeeft: soms wordt er effectief onder druk gerekruteerd. Dat kan verschillende oorzaken hebben. Mogelijks waren er in het dorp van verzoekers geen of te weinig vrijwilligers? Verzoeker kan het niet met zekerheid zeggen; niemand sprak namelijk onderling over bepaalde sympathieën.*

Verweerster stelt ten tweede dat de reactie van de familie op de herhaalde rekruteringspogingen geen aannemelijke indruk maakte.

Antwoord: de weigeringsreactie van de vader is normaal in acht genomen dat hij wou vechten voor zijn zonen. Hij wou ze niet laten meenemen door de Taliban, ook al was hij zelf bang.

Ten derde stelt verweerster dat het gedrag van verzoeker en zijn familie na ontvangst van de tweede dreigbrief opvallend te noemen is. Meer bepaald de vaststelling dat ze deze niet serieus namen.

Antwoord: verzoeker dacht samen met zijn familie (ten onrechte) dat de brieven/problemen wel zouden verdwijnen als ze ze negeerden. Dat gebeurde namelijk bij velen in het dorp. Sommigen werden met rust gelaten, anderen werden gedwongen meegenomen.

Ten vierde stelt het CGVS dat verzoeker niet weet wat er exact in de dreigbrieven staat.

Antwoord: zoals in de feitelijke uiteenzetting gesteld is verzoeker ongeletterd. Hij is nooit naar school geweest en werkte op het land. Ook de vader van verzoeker is ongeletterd. Hij vroeg uitleg aan de imam, maar wou zijn zoon niet ongerust maken. Verzoeker werd door zijn vader aldus bewust in het donker gehouden om hem te beschermen.

Ten vijfde stelt het CGVS zich de vraag waarom de Taliban een bom gesmeten heeft en niet wat meer druk heeft gezet.

Antwoord: het antwoord ligt voor de hand: de Taliban wilde een voorbeeld stellen voor de anderen die eraan zouden denken om te weigeren in te gaan op een vraag van de Taliban. Mogelijks is dat niet hun gebruikelijke werkwijze, feit is wel dat het geregeld gebeurde.

Ten zesde stelt het CGVS dat het opvallend is dat verzoeker niet meer geïnformeerd of de Taliban hem nog gezocht heeft nadat verzoeker Afghanistan ontvlucht is.

Antwoord: voor verzoeker was door zijn vlucht een streep getrokken onder zijn problemen. Hij was in België, niet meer in Afghanistan. Hij wou niet meer achterom kijken, om de eenvoudige reden dat hij niet meer van plan was om terug te keren en opnieuw met de Taliban geconfronteerd te worden.

Uit de samenlezing van deze elementen blijkt dat verzoeker effectief gevisieerd werd.

Verzoeker volhardt dan ook in zijn relaas voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen."

De Raad stelt vast dat de verwerende partij niet alleen heeft gewezen op de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de taliban doorgaans over voldoende vrijwilligers beschikken, dat zelden gebruik wordt gemaakt van gedwongen rekrutering en dat het heel ongeloofwaardig voorkomt dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder tussenkomst van lokale vertegenwoordigers, maar ook op het feit dat verzoeker er niet in is geslaagd in concreto aannemelijk te maken dat in zijn geval werd afgeweken van de gebruikelijke rekruteringswijze. Waar verzoeker dus stelt dat de verwerende partij aangeeft dat er soms effectief onder druk wordt gerekruteerd, komt het aan verzoeker toe om op een geloofwaardige wijze uiteen te zetten dat dat in zijn geval daadwerkelijk zo was. Zoals uit de verdere motivering van de bestreden beslissing blijkt is de verwerende partij van oordeel dat verzoekers verklaringen over de rekruteringspogingen ongeloofwaardig zijn, zodat het aan verzoeker toekomt om deze motieven in een ander daglicht te stellen.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers vader heel duidelijk tegen de taliban zei dat hij niet van plan was zijn zonen te sturen enerzijds, en dat de familie, na ontvangst van de tweede dreigbrief, de dreiging niet serieus nam en erop vertrouwde dat de taliban misschien niets zou ondernemen anderzijds.

Verzoeker stelt daar tegenover dat de weigeringsreactie van zijn vader ten opzichte van de taliban normaal was omdat hij wou vechten voor zijn zonen en ze niet wou laten meenemen, al was hij zelf bang. Echter, zoals de verwerende partij terecht vaststelt, strookt één en ander niet met het beeld dat verzoeker zelf had geschetst van de taliban, als genadeloos en gewelddadig, en dat *het zelfs kan voorvallen dat ze mensen die weigeren om op hun eisen in te gaan direct vermoorden (NPO, p.13). De verwerende partij heeft dan ook terecht vastgesteld dat het feit dat verzoekers vader "in die context vlakaf zou weigeren om [hem] en [zijn] broer naar de taliban te sturen toen ze dat eisten en dat de taliban daar niet verder op reageerden buiten het meegeven van een dreigbrief, [...] gelet op die context geenszins aannemelijk is."*

De verklaringen van verzoeker over het gewelddadig handelen van de taliban en hun modus operandi is verder geenszins te rijmen met de nonchalante houding van de familie na ontvangst van de tweede dreigbrief, zoals dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Verzoeker betoogt nu dat hij en zijn familie ten onrechte dachten dat de problemen wel zouden verdwijnen als ze ze negeerden, dat dat bij velen in het dorp gebeurde nu sommigen gedwongen werden meegenomen maar anderen met rust werden gelaten, maar hij overtuigt niet. Immers geeft hij hiermee weer een andere verklaring, die niet strookt met de reeds inconsistent bevonden verklaringen die hij, na confrontatie tijdens zijn persoonlijk onderhoud, had afgelegd, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt verder vastgesteld dat verzoeker niet goed weet wat er in de dreigbrieven staat, en dat wat hij wél weet fout is. In het verzoekschrift wijt hij dat aan het feit dat zowel hij zelf als zijn vader ongeletterd zijn en dat zijn vader daarom uitleg vroeg aan de imam maar zijn zoon verder niet ongerust wilde maken en hem dus in het ongewisse liet om hem te beschermen.

Verzoeker lijkt eraan voorbij te gaan dat hij de dreigbrieven neerlegde bij het Commissariaat-generaal. Hij had ze dus in zijn bezit, en was derhalve niet afhankelijk van datgene wat zijn vader erover had prijsgegeven. In die omstandigheden kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij stelt dat, aangezien de brieven het bewijs zijn van zijn problemen met de taliban, het onbegrijpelijk is dat hij zich hierover niet verder heeft

geïnformeerd en dat dit getuigt van een gebrek aan interesse dat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vervolgingsvrees.

Met betrekking tot de poging van de taliban om verzoeker en zijn broer te vermoorden, terwijl ze nood hadden aan nieuwe rekruten, en het oordeel van de verwerende partij dat dit onlogisch zou zijn en contraproductief, stelt verzoeker dat de taliban een voorbeeld wou stellen voor anderen die eraan zouden denken te weigeren en dat dit nog geregeld gebeurde. Echter, voor een groepering die uit nood aan nieuwe strijders zou overgaan tot gedwongen rekrutering is het allesbehalve aannemelijk dat zij niet eerst zou hebben gepoogd om de twee mannen mee te nemen. Overigens stelde verzoeker eerder in zijn verzoekschrift dat sommigen met rust werden gelaten nadat ze dreigbrieven negeerden, en anderen gedwongen werden meegenomen, hetgeen opnieuw een inconsistentie aan het licht brengt.

Met betrekking tot de vaststelling dat verzoeker zich niet verder heeft geïnformeerd over de situatie na zijn vertrek, stelt verzoeker nu dat hij een streep heeft getrokken onder zijn problemen en dat hij niet meer achterom wou kijken, omdat hij niet meer van plan was om terug te keren en opnieuw met de taliban geconfronteerd te worden. Dit argument doet echter geen afbreuk aan het pertinente standpunt van de verwerende partij dat *“van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat u naliet dit te doen getuigt opnieuw van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging. Daarbij is het opvallend dat, toen u met bovenstaande vaststelling werd geconfronteerd, u allerm minst coherente verklaringen aflegde. Eerst zegt u dat iedereen weet dat u en uw broer verwond zijn geraakt en uw vader is vermoord, dus dat de taliban waarschijnlijk niet meer zal zoeken naar jullie (NPO, p.16). Hierna zegt u dat het zeer geweten is dat als de taliban een probleem hebben met een familie dat ze hen meestal niet gerust laten. Dat ze hen zelfs achterna gaan om zo wraak te kunnen nemen (NPO, p.16). Deze wisselende verklaringen doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.”*

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker in zoverre het betrekking heeft op zijn vervolgingsvrees omwille van zijn weigering om zich aan te sluiten bij de taliban. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker de pertinente motieven inzake de verkrachting van zijn broer en (gepercipieerde)verwestering en de conclusie dat hieruit voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging kan worden afgeleid, ongemoeid laat zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden bijgetreden.

Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeker ook de motieven inzake de beoordeling van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet ongemoeid laat, en dat uit niets blijkt dat deze motieven die pertinent zijn en steun vinden in de beschikbare informatie, ook in de geactualiseerde informatie die door de verwerende partij werd bijgebracht met haar aanvullende nota, niet overeind zouden kunnen blijven. Ze worden dan ook bijgetreden door de Raad.

4. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet loopt.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend vijftientig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. WIJNANTS
---------------------	-------------